

af Resten af Ejendommen.“ Denne Bestemmelse rammer navnlig vore Godser og større Besiddelser, som bestaar af flere Ejendomme. Nu er det en bekendt Sag, at Vurderingen til Ejendomsskyld lægges ikke alene til Grund for Ejendomsskylden, men ogsaa for en væsentlig Del for Formueskat-ten. Men i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten af 1912 § 14, 3die Stykke, hedder det: „En Landejendom, der bestaar af flere i Henhold til Lov om Ejendomsskyld § 2, 3die Stykke, særskilt til Ejendomsskyld ansatte Dele, sættes til sin Værdi i Handel og Vandel som samlet Ejendom.“ Altsaa, ved Vurderingen af et Gods eller en større Besiddelse, som bestaar af flere Ejendomme, skal til Ejendomsskyld de enkelte Ejendomme vurderes hver for sig, men til Ansættelse til Formueskat skal den samlede Ejendom sættes til sin Værdi i Handel og Vandel som saadan. Men hvem skal foretage denne sidste Vurdering? Ejendomsskyld-loven paalægger ikke Vurderingsmændene nogen Pligt, ja hjemler dem end ikke nogen Ret til at foretage Vurdering af Ejendommen som samlet Ejendom; den siger kun, at de skal foretage Vurdering af hver særskilt Del af Ejendommen. Paa Forespørgsel til Skattedepartementet er der svaret, at Skatteraadet skal foretage Vurderingen af Ejendommen som samlet Ejendom, men enhver vil indrømme, at Skatteraadet som saadant ikke er den rette hertil, det maatte selvfølgelig Vurderingsmændene, som har haft Lejlighed til at se saa mange forskellige Ejendomme, have det bedste Blik for. Det kan undertiden ved store Godser dreje sig om ret store Kapitaler, endog om Millioner. Jeg henstiller til den højtærede Finansminister og det eventuelle Udvalg, at den vedkommende Bestemmelse ændres, saa at det bliver tydeligt og klart, hvem der skal foretage denne Vurdering, og jeg vilde anse det for heldigst, at det blev Vurderingsmændene.

N. Neergaard: Jeg kan kun have Grund til at være tilfreds med den Modtagelse, de Henstillinger, jeg i Gaar tillod mig at gøre, har fundet fra forskellige andre Partiordføreres Side, og endskønt der kunde være et og andet i de Herrers Udtalelser, jeg kunde ønske at knytte nogle enkelte Bemærkninger til, skal jeg dog undlade det for ikke at trække Forhandlingen i Langdrag. Derimod er jeg nødt til at henvende nogle Ord — det skal

ikke blive mange — til den højtærede Finansminister.

Den højtærede Finansminister var ikke i godt Lune i Dag, forekommer det mig, og omtalte, synes jeg, med en ikke helt fornøden Bitterhed baade de, som det forekommer mig, meget venlige Bemærkninger, jeg tillod mig at gøre i Gaar, og andre ærede Medlemmers Udtalelser. Jeg havde erklæret mig villig til at bidrage til at gennemføre dette Lovforslag med visse nødvendige Ændringer, Ændringer, som synes at have fundet Tilslutning eller i alt Fald ikke at ville støde paa Modstand hos de ærede Ordførere for de to Partier, som særlig støtter den nuværende Regering. Skønt det maaske ikke i strengeste Forstand kommer mig ved, kan jeg dog ikke andet end sige, at ogsaa jeg blev lidt forundret ved at høre den højtærede Finansminister for anden Gang i Løbet af saa kort Tid, om jeg saa maa sige, lægge Øksen ved Træets Rod. Jeg ved ikke nogen uhyggeligere Fornemmelse, end naar man befinder sig i en Families Skød, saa at høre Ægtefæller have et Opgør med hinanden, større eller mindre, det bør i alt Fald ikke komme dertil hyppigere end højst nødvendigt, man maa jo finde sig i Kritik, ogsaa af dem, der støtter en, det er nu engang Livets Gang, og det er ikke godt i et Ægteskab at tale alt for tit om Skilsmisse. Det er allerede skæbnesvangert, første Gang Ordet er nævnt mellem to Ægtefæller, og kommer det igen med faa Dages Mellemlum, vækker det bange Anelser. Mere skal jeg ikke sige derom.

Den højtærede Finansminister sagde, at man havde omtalt hans Lovforslag, som om det var en speciel radikal Opfindelse. Jeg kan dog sige mig fri derfor, idet jeg netop begyndte med — maaske lidt til Overflod, kan man sige, men netop for at stille Sagen paa den rette Grund — at give et kort Resumé af Sagens Oprindelse og netop viste, at den havde en saare neutral Oprindelse, idet den stammede fra Overskyldraadets Skrivelse, og jeg nævnedes ogsaa, hvorledes en saa neutral Institution som de samvirkende Sogneraadforeninger havde støttet det, ligesom jeg i det hele erkendte, at der var gode og fyldige Grunde for denne Foranstaltning. Jeg har altsaa ikke paa nogen Maade fremstillet Lovforslaget som en radikal Opfindelse.

Jeg synes, den højtærede Minister ikke skulde føle sig fornærmet over, at